

MOJ DJED JE U GLAVI IMAO MALU PTICU

on drži u naručju svog malog dječaka koji
umire od rijetke bolesti krvi i priča s mrtvim precima
bog dao bog uzeo
kaže svećenik na pomazanju
dva očenaša i mali sanduk je već u zemlji
pa sa bakom i mojom djevojčicom majkom iz kuće suzdržano ispraća rodbinu
a onda bježi u radionicu koju je napravio u dvorištu
šmirgla buši sastavlja izrađuje male makete aviona
i susjedima popravlja bicikle
čeka da ga žena pozove na ručak pa mu kao u pjesmi kaže
duško duško ti si moje cvijeće srce drugog neće
poslije ručka sjeda na ganak
i čeka nedjelju da odu na groblje
da zapale svijeću i poljube sliku na spomeniku
i čeka jesen da utovare ugalj
i čeka zimu i novine da stignu na kiosk
i kviz da počne prije dnevnika
i obiteljsku tv seriju
i poštara s penzijom i svinjokolju
i nove riječi u križaljka da upiše u posebnu tekicu
i stavi je kraj uzglavlja prije spavanja.
pamtim kako jednim potezom prsta iz usta vadi zube
pa ih stavlja u plastičnu plavu čašu s vodom
nakon čega češlja kosu
gasi svjetlo
i do jutra tiho u snu hrče.
poslije će mu doktori iz glave izvaditi malo jaje
rekli su da se iz njega izlegla mala ptica
i u glavi zauzela sav prostor
i pojela sve vrijeme
pa se lako vraćao u prošlost i legitimno brkao imena i uloge
i mogao je biti čudan koliko je htio
jer sad više nije bilo ničega da ga u tome spriječi.

KAO NOŽ KROZ PUTER

ti ne znaš koliko ja mogu sebe obmanjivati,
govorim dobro sam svakome tko pita,
ja sam prvak u teškoj kategoriji,
a onda me slomi prolazak komunalnog kamiona u devet navečer,
u vrijeme kad ovaj grad stišava volume
pa svaki zvuk budi nadu
da život još uvijek nije gotov,
oblačim se i odlazim na mjesta gdje se skupljaju oni
koji nemaju više šta izgubiti,
sjedimo jedni pored drugih, razmjenjujemo sličice iz života,
prvi bio u ratu, drugom umrla žena,
treći izgubio dijete i tako redom,
izmjenjuju se sudbine, ali svi se slažu
do ozdravljenja treba proći
četiri faze žalovanja,
mada nitko ne zna reći u kojoj je zaglavio,
ne identificiram se s vama, kažem,
ja ovdje nemam šta da tražim
jer ni s prvom još nisam započela,
mislim,
moj gubitak je neznatan spram vaših,
ne osjećam ništa,
dobro sam,
mora da i drvo jače boli kada ga posijeku,
ponekad samo uvučem glavu malo dublje u ovratnik,
pa kružim ulicama dok sav pošten svijet spava;
ponekad sama sebi napišem pismo,
spustim ga u sandučić jutrom prije posla i zaboravim na njega kroz dan;
ponekad postavim stol za dvoje
pa ručam u tišini,
čujem te kako mi govoriš da sam jadna,
ali ja sam u prednosti pred tobom kojeg nema;
samo ponekad, nedjeljom,
kad normalni ljudi gradom šetaju svoje normalne obitelji,
s normalnom djecom i normalnim psima,
smanjim se na veličinu rižinog zrna
pa udaram šakom u pleksus da uhvatim nekoliko kapi zraka,
a ona elegantno, kao nož kroz puter,
probije na drugu stranu.

NEPARNOST

da od posljedica tuberkuloze nakon rata
nije umro naš pravi deda
i da baba nije naslijedila imanje
pa dovela drugog čovjeka
kojeg smo također zvali deda,
i da nije sa zemljom spravila staru kuću,
a onda napravila novu
na vrhu brda
koje se s godinama počelo slijegati,
od čega se nakrivio teren,
što je za sobom povuklo i labave temelje
pa su u kući ispucali podovi,
a u hodniku se izdigla jedna pločica
koja bi uvijek klocnula kada bismo na nju stali,
ne bi nam baba nikad tako vjerno znala
dočarati priče o mrtvima
koji su se vraćali u život,
pa i o tome kako je čula vlastitu sestru
kad je stala na odlijepljenu pločicu
i time najavila svoj posjet
dvije večeri nakon što je umrla.
godinama nas je posjećivala samo baba tetka,
a onda je umro i drugi deda.
uskoro nam je kroz kuću defilirala
kompletna upokojena rodbina,
uključujući i džekija
koji je za života ugrizao poštara, kurira i mljekaricu,
a jednom se pošteno očešao i babi o nogu
pa su ga dali ustrijeliti.
baba je znala reći
da nikad ne može predvidjeti
tko će i kada doći u posjet,
ali da se svake noći povjerava bogu
pa mu kaže
da pomalo osjeća nelagodu
zbog dvije stvari:
džekija
i kad se prije spavanja skida u spavaćicu,
jer nije red
da bude gola ispred oba muža istovremeno
dok je oni gledaju
iz nekog prikrajka u spavaćoj sobi.

NAJLJUBAVNIJA PJESMA NA SVIJETU

kafka je umro u mojim godinama, pisalo je danas negdje,
a ja sam još uvijek živa nekako,
nezaslužno,
budim se jutrom, i radim ono što nikad nisam radila s tobom,
palim radio, slušam vijesti,
u svijetu je rat i ljudi bježe,
a ja mislim da sam loše,
i osjećam stid što postojim, ali ustajem nekako,
prolazim kroz dan,
sve je uglavnom isto,
sudjelujem u raspravama o tome kaže li se ispravno viber ili vajber,
slušam o sniženjima i anticelulitnim masažama,
slušam o tuđoj djeci i njihovim sportskim uspjesima,
dio sam svakodnevne ispraznosti i umišljam
da sam bolja od toga,
i podnosim se nekako;
ponekad odem s prijateljima,
dok pijemo pivo slušam o njihovim životima,
samo da zaboravim na svoj,
samo da zaboravim na ovo među nama,
kažem ovo,
kao da nečega još uopće ima,
i pitam ljude: koja je suprotnost tome,
smješkam se zainteresirano na njihove teorije i palim cigaretu,
premećem je iz ruke u ruku,
ne pušim u stvari, samo čekam
da dogori sama
pa otresam pepeo pod noge,
ti si dim, ja sam pepeo,
tako nas sada vidim,
raščlanjene na dvije esencije,
ti u zrak, ja u zemlju,
kad izgori zgazim se zajedno s opuškom i odlazim kući,
i budim se noću kad mi se mačka sklupča u zagrljaj,
usamljenost se umanjuje proporcionalno rastu topline malog mačjeg tijela,
i sve je dobro dok se izjutra ne pogledam u ogledalo,
a ona opet nabuja kao poplava, kao strah
da je vikend i da nemam kuda otići,
da će me mimoići ispraznost i svakodnevica,
i da neću naći dovoljno dobar oslonac ni dovoljno dugačku polugu
da se izmjestim iz ovoga među nama
za koje sam jednom mislila da je
najljubavnija pjesma na svijetu.